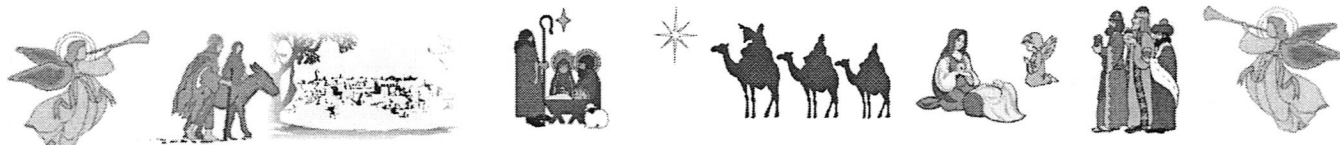

ANDRÁS+KERESZT

a Tihanyi Római Katolikus Egyházközség Lapja

2. évfolyam 8. szám

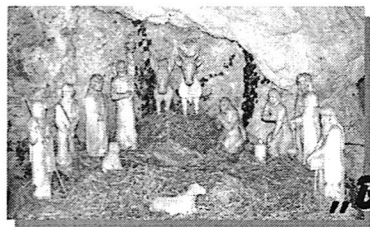
2005. Karácsony

*Egyszer én is szeretnék rád találni,
de ne másnak csillaga irányítson,
szívem szerelme vigyen csak hozzád, Jézusom!
Egyszer én is szeretnék ajándékot adni
néked ó Jézus, bőven, gazdagon.
Nem királyi kincset, csak szeretetet!
Lássam boldogan ragyogni szemedet,
és édesanyád mosolya súgja meg nekem:
köszönöm neked édes gyermekem.*

*És én csak annyit mondhassak:
hódolat köszönet neked kis királyom,
én a Három-királyok holdus unokája.*

PATTON JÁNOS

TIHANYI „BETLEHEMES”

Advent van. A lelki és otthoni takarítás ideje. A lakásokban, templomokban előkerülnek a karácsonyi tárgyak, szimbólumok. Leporoljuk a díszeket, és a betlehemet, mely elválaszthatatlan része, szimbóluma a karácsonynak. Hamarosan Tihanyban is összejönnek az egyházközségi képviselők, hogy immár ötödik éve, hagyományosan berendezzék a Forrás-barlangot a gyönyörű, 13 részes, fából faragott betlehemmel.

Riportunkat a 2. oldalon olvashatják »

Búcsú	2. oldal
Szállást keres a Szent Család	3. oldal
Énekkarosok a Zeneakadémián	4. oldal
VIGYÁZAT! BETLEHEMESEK!	4. oldal
REGÖS-NAP 2005.	4. oldal

KÖZEL VAN

Úrjövét - advent: a várakozás időszaka. Karácsony előtt kitarjuk a szívünket, és odafordulunk őfelé, aki közeledik hozzánk. Keresztelő Szent János alakját állítja elének adventben az evangélium. Az Úr közel van: meghirdeti János a közelgő Messiást. És mindannyiunk számára elgondolkoztató ez a jelenség, ez a pusztába kivonuló, sáskával-vadmézzel élő, teveszőr ruhát viselő alak, aki más, mint a többiek. És tudatosan meri vállalni azt, hogy ő más. Éppen így közvetítheti mindenki számára hitelesen az Úr üzenetét.

Hogy a Messiás eljöhessen, utat kell számára készíteni. Izaiás prófétát idézi az evangélista: "Készítsétek elő az Úr útját, egyenessé tegyétek ösvényeit!"

Mi, akik egész életünkben az Úrra várunk, - mi, akik egész életünkben várjuk, hogy közelebb kerüljön hozzánk, nem hagyhatjuk üresen csengőnek ezt a figyelmeztetést. Hogy eljöjjön számunkra, számomra az Úr, utat kell készíteni. Az útkészítés pedig benn, a lélek mélyében kell, hogy történjék. Tiszta értékrendet kell kiépítenünk magunkban. Mindazt, ami egyenetlen, ami kiismerhetetlen, ami kusza, egyenessé, tisztává kell tennünk. Az értékrend elveket is jelent. Kell, hogy világosan álljanak előttünk elveink. A "minden mindegy, csak nekem jó legyen" elve az értékrendben valahol nagyon alacsonyan áll. Tovább kell látnom önmagam korlátain és érdekein: felelős vagyok magamért és ugyanakkor másokért is.

Hogy az Úrral valóban találkozhassem, egyenetlenségeimet meg kell szüntetnem. Nem keveredhet egymásba az igen és a nem; nem vegyülhet össze értékrendemben az igaz és a hamis. Nem hangoztathatok szépen szóló szövegeket, bármennyire is divatosak legyenek, - ha összekeveredik bennük a hazugság az igazsággal.

Tisztulnunk kell. Évről évre tisztábbá kell válnunk. Érnünk kell. És amikor újra és újra eljön az advent, legyen nyitott a szívünk, és legyünk készek arra, hogy rendet tegyünk az életünkben. Mert nem élhet tiszta értékrendhez való igazodás nélkül Istenre váró ember - sem egymagában, sem családjában, sehol a világon.

Korzenszky Richárd OSB

BÚCSÚ!

Lassan vége az évnek. Túl Mindenszentek haván az ember elgondolkodik: mit talált, és mit vesztett el a háta mögött hagyott évben.

A veszteség olykor szomorú, fájó, leginkább akkor, ha egy embertársunktól kell búcsút venni.

20 évig volt a tihanyi egyházközség lelkipásztora. Plébános, lelkipásztor és hitoktató egy személyben.

Figyelt híveire, ahol tudta segítette, támogatta őket. Velük való kapcsolata szoros, közvetlen volt.

Szerette Tihanyt, az egyházközséget és az „ország legszebb plébániáját.”

Ritkán panaszkodott. Talán ezért nem láthattuk már az utóbbi évtizedben köztünk a faluban. Talán azt szerette volna, ha kedves hívei úgy őrzik meg emlékezetükben, amilyen életerősnek, vidámnak látták tihanyi utolsó szentmiséjén.

Végül az együtt eltöltött 20 év után mit mondhatnánk más Önnek, Apát úr, búcsúzól, mint egyetlen szót: **KÖSZÖNJÜK**.

Adj Uram örök nyugalmat neki, és az örök világosság fényeskedjék neki. Nyugodjon békességben!

„Ünnepeink kilépést jelentenek. Kilépést a köznapiból, a megszokottból.

Átlépést a szokatlan, a csak egyszer jelenlevő világba...

Kilépünk a szokásos életből valami olyan felé, amitől azt várjuk, hogy teljesen másként nyújtsa az otthonosságérzést, mely akkor jelentkezik, ha feloldódva, külön felszálítás nélkül is otthon érezzük magunkat.” (Schneller István)

Emlékszem, nagyon megdöbbsentem, amikor első alkalommal találkoztam hittan órán azzal, hogy a gyerekek fáradtabban jönnek vissza a szünetről, mint ahogy abba hagyták az iskolát. A legszomorúbb mégis az volt, amikor visszatérve a karácsonyi szünetről semmi jót nem tudtak mesélni, csak azt, hogy milyen ajándékokat kaptak. Kérdezgettem őket, mit csináltak a szünetben? Hogyan ünneplik a karácsonyt? Nagyon sok szép, és érdekes szokást hallottam tőlük, de sajnos azt is, hogy sokat takarítottak, mindenki ideges volt, és már nagyon unták a rokonlátogatásokat, meg a „szép ruhát”! De nem csak gyerekektől hallottam hogy nem szeretik a karácsonyt. Felnőttek, szülők is sokszor panaszkodnak, hogy már előre félnek a karácsonytól, mert annyira elfáradnak és kimerülnek a végére.

Gondolkozzunk egy kicsit együtt az ünnepeinkről. Arról, hogy mire neveljük a gyerekeinket, hogyan kell ünnepelni? Mert az ünneplés minden család, minden ember életében jelen van. Hétköznapiak sem lennének ünnepek nélkül. A gyerek a családban (szűkebb és tágabb) tanulja meg az ünneplés kultúráját.

Ma már talán nem fektetünk olyan nagy hangsúlyt az ünnepi ruhára, pedig a gyerek számára nagyon fontos, mert ebből is érzi, hogy valami kiemelkedő fog történni. Ünnepekkor mindenki együtt van, itthon van. Hétköznapi, a munka mellett nem tudunk egymásra annyit figyelni, mint ünnepekkor. De vajon tényleg találkozunk-e ilyenkor? Vagy csak arra figyelünk, hogy elég kiadós és ünnepi legyen a vacsora, és tisztaság legyen mindenhol. (Ami szintén hozzátartozhat az ünnephez.) Gyekezzünk az ünnepet azzal is különlegessé tenni, hogy többet figyelünk gyerekeinkre, többet játszunk velük, érezzék, hogy most igazán a család a legfontosabb. Tudjunk együtt is pihenni, megnyugodni! Nem fontosabb ez, mint az ünnepi ebéd vagy a drága ajándék? A gyermek tőlünk tanul meg ünnepelni. A szüleitől, testvéreitől tanulja meg hogy mi az ünnep lényege. Nagyon nagy a felelősségünk! Milyen szomorú, ha egy gyerek nem várja a karácsonyt!

Amikor valakinek a születésnapját ünnepeljük, megpróbálunk az ünnepeltre különösen is odafigyelni. Karácsonykor Jézus születésnapját ünnepeljük! Ne hagyjuk ki pont Őt az ünneplésből. Az „ünnepel” cserébe megajándékoz minket békéjével, szeretetével. Sőt! Hiszem, hogy egyedül csak Ő tud minket megajándékozni az ünnep igazi fényével, az igazi találkozások örömeivel. Nélküle minden fáradozásunk hiábavaló!

Ha Jézusra figyelünk: teljes szívvel, és örömmel tudjuk majd várni karácsony ünnepét, kicsik és nagyok egyaránt!

Cs.T. Hanna

TIHANYI „BETLEHEMES”

-Honnan jött az elképzelés a szép, fából faragott betlehemre és annak elhelyezésére a Forrás-barlangban? – kérdezem Varró Jánost, aki egyik fő mozgatója volt a megvalósításnak.

- A jelenlegi egyházközségi képviselők néhány tagja a 90-es évek elején Hévízen látott egy szinte élő, fából faragott betlehemet. Akkor vetődött fel a gondolat, milyen szép lenne egy hasonló Tihanyban is. Amikor a polgármesteri hivatal előtt álló szobrokat faragták, egy aktuális „megbeszélés” alkalmával ismét szóba került az új betlehem.

TIHANYI BETLEHEMES »

- Akkor jött az ötlet a barlangban való elhelyezéséről is. Ezek után kezdődtek meg az egyeztetések Varga Gyula székelyudvarhelyi faragóval a betlehem lehetséges megoldásairól, amely megfelelően beleillene a Forrás-barlangba. Varga úr szabad kezet kapott az alakok megformálására. Ezért fekszik puli kutya a pásztorok lábánál, „hogy tudja mindenki, magyar ember faragta a betlehemet!”

- *Tehát a szobrok Erdélyben készültek. Hogyan kerültek ide Tihanyba, rendeltetési helyükre?*

- Az akkori viszonyok nem tették lehetővé, hogy hivatalosan Magyarországra kerüljenek a faragások, ezért két „kirándulás” során a csomagtartók rejtekében érkeztek meg ugyanúgy, mint az énekkar hölgytagjainak ruhái.

- *Sokáig tartott, mire kialakult a megfelelő elrendezés a barlangban?*

- Első alkalommal egy egész délelőtt fáradságos munkájába került, mire a betlehemi szobrok megtalálták immáron végső helyüket. (Amelyet a macska is megtisztelt jelenlétével, és Richárd atyának oly élethűen sikerült megörökítenie.)

- *Ki finanszírozta ennek a szép elgondolásnak a megvalósítását?*

- Az egyházközség egyik testületi ülésén egy keretet szavazott meg a faragásra, azonban a költségeket végül is az apátság átvállalta. Így lett közös elhatározásból, közös munkával nekünk is szép, új betlehemünk, amelyet az egyházközségi képviselők karácsonyi ajándékként állítanak fel minden évben, méltó környezetben, a falu lakóinak.

Lassan ez is egyik híressége lesz Tihanynak, hiszen már most sok látogató keresi föl hazánkból és külföldről egyaránt.

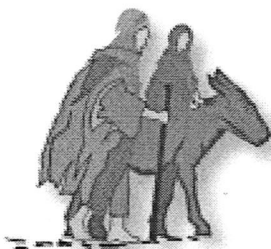

Ui.: Varga úr ígérete szerint lenne lehetőség az esetleges bővítésre is. Lehet, hogy ezzel még szebbé tehetnénk betlehemünket? Csizmazia Zsolt

Szállást keres a Szent Család

Népünk vallásos áhitatából, a szívek résztvevő, segíteni vágyó buzgóságából fakadt a *Szállást keres a Szent Család* néven ismert adventi imakilenced. Ha már Betlehemben nem adtak szállást az emberek a mindenórás Kismamának, most legalább mi mutassuk meg a Szent Családnak, hogy szívesen látjuk őket, térnének be hozzánk bárcsak egy napra is. December 15-én estefelé szüleink, nagyszüleink örömmel gyülekeztek a háznál, ahol először köszöntötték Máriát és Józsefet. A házigazda a gyertyával és virággal feldíszített, szép fehér abrosszal takart asztalra helyezte a vándor Szentcsaládot ábrázoló képet. Térdenállva imádkozta a befogadó család üdvözlését, hogy szerény hajlékában láthatja vendégül a Szálláskeresőket. A közös imádságot ének zárta le, melyet csak ezen alkalmakkor énekeltek: *Köszöntsük a Szent Családot*. Ezután gyakran kínált a háziasszony friss süteményt kedves vendégeinek. Másnap aztán a vendéglátó házigazda elkészönt a Szent Családtól, s mindannyian továbbindultak a következő vendéglátóhoz. Így jártak és imádkoztak házról-házra kilenc napon keresztül, kísérve a Szent Családot. Az utolsó napon - december 23-án - az ájtatosság annál a házigazdánál ért véget, aki a kép volt. Régebben több csoport is útra kelt a faluban, hiszen nemcsak kilenc család volt, amely szívesen fogadta a vándor Szent Családot. A legutóbbi

időkben Csizmazia Mártonné Kovács Anna szép Szent Család képe indult útnak. Ám az élet ritmusának gyorsulása nálunk is megmutatkozott, az embereknek egyre kevesebb idejük maradt arra, hogy karácsony előtt esténként egy-két órát hidegben, sárban-hóban-fagyban házról-házra járjanak. Így utóbb mind a kilenc estét a templomban tartották meg. Aztán a hajdan fiatal asszonyok és idősebb nagyszülők lassan megöszültek, megfájósodott a lábuk, elnehezdedtek, kiköltöztek a temetőbe, s a sok időn át kedvelt közös imádság szinte feledésbe merült.

Az Agyal már megjelentette a jó hírt Máriának, s ő most is, mint azóta minden Adventben, várja, hogy elérkezzék az idő, amikor minden ember számára megszületik a Megváltó. Várakozunk hát ez adventi szent időben mindannyian Máriával együtt: szolgálatra készen és imádságban, ahogy ő tette Erzsébetet meglátogatván. Amint a szolgálatra minden nap adódik alkalom, úgy az imádságra is minden nap megteremthető az elegendő idő. *Jöjj el, jöjj el ó Napkelet, im árva néped költőget...*
HORVÁTH TERÉZIA

✠ Keresztelés

2005. okt. 16.

Anna – Pálfi József és Kovács Katinka gyermeke

2005. okt. 09.

Bence és Boglárka – Kötél Balázs és Marton Mária gyermekei

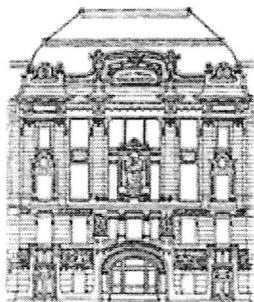
Bendegúz – Rupics József és Kötél Dorottya gyermeke

2005. november 26.

Lili Mária – Müller János és Mislai Hajnalka gyermeke

✠ Halottunk

Dobos Gyula élt 83 évet
1922.01.01.-2005.11.05.

supra firmam petram - Csemiczky Miklós misztériumjátéka a Zeneakadémián

A legutolsó meleg novemberi nap reggelén indulhattunk Budapestre. A nap fénypontját az esti zeneakadémiai hangverseny jelentette.

Ám addig még hosszú a nap, lássuk, mivel is töltöttük a múlt időt. Legelőször is fölmentünk a Várba, megcsodáltuk a méltó módon felújított Sándor palotát, és kicsit megilletődve léptünk be a Nagyboldogasszony, népszerű nevén a Mátyás templomba. Mivel találkozhat egy kiránduló énekkar egy híres templomban? Nos, egy másik énekkarral, történetesen egy japán kórossal, amelyik éppen Mozart *Ave verum Corpus* c. művét énekelte. Ezután egy kedves kalauz vezetett bennünket, részletesen elmesélve a templom hányatott történetét, majd körbejárva megcsodáltuk a templomot. Végül sikerült nekünk is egy művet elénekelnünk, s már mentünk is tovább a Hadtörténeti Múzeumba.

Kellemes meglepetés Budapesten? Nem, nem tévedés: a kellemes meglepetés a finom ebédet, gyors és udvarias kiszolgálást, valamint a szolid, izléses környezetet jelentette. Köszönet érte.

Ezt követően ellátogattunk a Terror Háza múzeumba. Az intézményesített kétszínű örület pokoli valósága csak lassan hatol be tudatunkba, mert két nyomasztó óra kevés mindent alaposan végigjárni, megszemlélni, fölfogni, megérteni.

Az Andrassy úton hűvös szél jár, csak lassan csillapul az agy belső tüze. Most egészen távolinak tűnik a Zeneakadémia..., de a busz átalakul öltözővé, melyben kígyóembert is megszégyenítő öltözködési mutatóanyag zajlanak. Hiába no, a szépségért szenvedni kell.

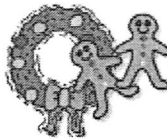
Meglepetés itt is akad, a műsorvezető a tihanyi énekkart is köszönti. Richárd atya lép a dobogóra, hogy fölidézze a Tihanyi Apátság alapító királyát, 950 éves múltját és a jubileum esztendejének eseményeit. Csemiczky Miklós misztériumjátéka részben az Alapítólevél szövegére épül, hogy éneken, zenében is tovább élhessen a király álma.

Sok-sok művész türelmes, nemes munkája, játéka a Nagyterem lelkes hallgatóságának, köztük nekünk, a Tihanyi Bencés Apátsági Templom Énekkarának is nagyszerű órát szerzett.

Horváth Terézia

„ÚTRAVALÓ” – *Fiataloknak*

VIGYÁZAT! BETLEHEMESEK!

Egy pár éve már, szenteste előtti napokon újra betlehemes gyerekeket lehet látni Tihany utcáin! Csillogó szemekkel, kipirult arccal énekelnek. Ilyenkor duplán érvényes a mondás: „jobb adni, mint kapni”, s ezt hamar megérik ők is, megszeppenve egy-egy örömkönnyes néni, bácsi láttán.

Elég végig nézni a gyerekseregen, már felderül az ember szíve. Van angyal, akinek a glóriája csúszott félre a fején, s akad, akinek a ministráns ruhája ragad a sártól, s viszi ruháján a jeleket, hogy aznap este merre is járt... Ha valaki arra kíváncsi, hogy Tihanyban merre lehet pocsolót találni a karácsony előtti napokban, az jöjjön és kövesse a pásztorokat! Hiszen hol pocsoló van, ott betlehemező gyerek pásztorok is, s ha már ott vannak, férfiasan bele is vágnak egyet a pásztorbotjukkal! De természetesen csak azután, miután bele is léptek...

Ilyenkor duplán imádkozik a felnőtt kísérő is: a családokért, s még azért, hogy agyon ne csapja a gyerekeket... ☺

Nézem őket, s tudom, egy életre szóló élménnyel gazdagodnak minden este... Mindig emlékezni fognak arra, hogy ők is betlehemeztek, hogy ők is énekeltek, hogy ők is OTT VOLTAK!

Ahogy nagymamám sem felejtette el, s mesélt nekem a régi időkről! Például tudta-e valaki, hogy hajdanán Tihany falának két pásztorja, a disznópásztor, meg a marhapásztor szenteste járták a falut, s bele-bele fújtak kürtjükbe. A falubeliek a kürtszóbból, tudták, hogy merre járnak, s behívták, és megvendégelték őket. Ki-ki lehetőségei szerint... Volt, ahol almát, diót, bort kaptak, s volt, ahol akár még húst is kaphattak. Ezek a pásztorok április 24-e, Szt. György napjától hajtották ki minden nap az állatokat szept. 29-e, Mihály napjáig.

A „Szállást keres a Szent Család” népszokásról pedig az előző oldalon olvashattok.

Kedves tihanyi gyerekek! 2005 karácsonyán is megyünk betlehemezni, gyertek, várunk mindenkit!

Már várnak Ránk, s nem csak a pocsolók... ☺

Bartus Sanyi

**REGÖS-NAP VOLT 2005. NOVEMBER 26-ÁN
AZ ISKOLÁBAN**

Regös nap volt, az ám! Leírnám, bár tudnám...de NEM LEHET!!!

Mármint egy regös napot leírni röviden, tömören, azért hogy egy újságcikkbe beleférjen... Ott annyi minden van! Ott annyi minden történik!

Nem lehet!!! Csak megpróbálni...

NEMEZELTÜNK – de voltak akik IGENezeltek...☺

FONTUNK- idegességünkben a hajunkat, és persze fonalat, meg karácsonyra harangot.

NYAKBA FAMEDÁL – ez mindenkinek jár!

MÉZESKALÁCS sütés, bizony ám! –tele is van a pocak már!

AJTÓDISZ –és a napos tiszt idegeinek kiKÉSZÍTÉSE...

GYÖNGYCSILLAGOT – gyönyörű gyöngyből, gyötrődbe, gyöngyöző homlokkal...

SZERVÁC TESTVÉR MESÉLT, mesélt, mesélt, mesélt... Jaj de jó volt...

LEVELES A MÁJUS trillári-lári-lári, énekelni... trillári-lári-hó!

LEKVÁROS KENYÉR TEÁVAL – ennél már csak egy jobb van:

TARHONYÁSHÚS UBORKÁVAL!

TÁNCHÁZ – attól hogy az ingem ráncos, nem vagyok még népi táncos!

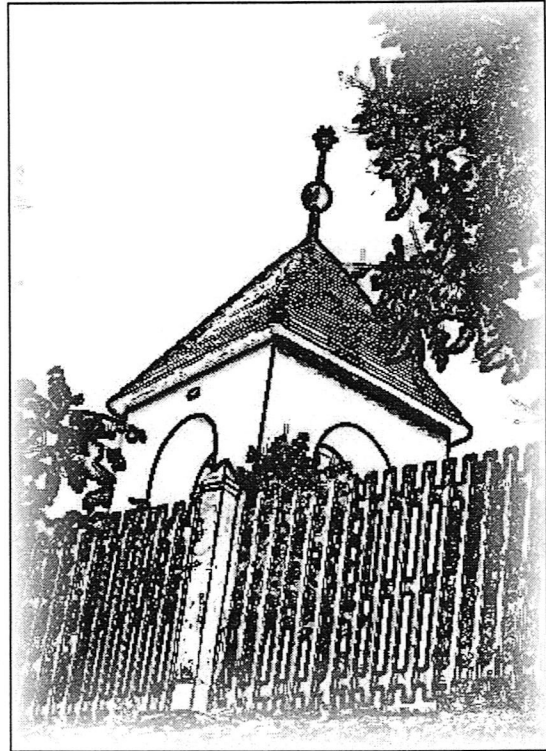
A Tihanyi Római
Katólikus Egyházközség
időszaki lapja

A kiadásért felelős:
Dr. Korzenszky Richárd
Szerkesztők:
Bartus Sándor
Csizmazia Zsolt
Horváth Terézia
Cs. Török Hanna
Tördelő szerkesztő:
Dr. Nagyné Járvas Katalin

Tihanyi Bencés Apátság
tihany.osb.hu

„Jól készítségük útát, a vendég már közel!”

Kedves Testvérek, Tisztelt Olvasók!

Így az adventi időszakban, karácsony felé haladva, a Megváltó születésének ünnepére készülve, bizonyára sokakban felvetődik az ősi kérdés: „mi az emberi élet konkrét célja?”

Az első, és leggyakoribb felelet erre az, hogy „az élet célja önmaga.” Más szemszögből vizsgálva, az élet olyan mint egy megnyert utazás, amelyet rendesen ki kell használni, meg kell kaparintani minden kínálkozó lehetőségét, és ha már mindez unalmas, akkor gyorsan abba kell hagyni! Tehát az élet célja: az evés-ivás, a gazdagság és a hatalom. Ha pedig ezek hirtelen elmúlnak, akkor összezuhan az ember és jön az alkohol, a drog és végül a lassú halál!

Korunk másik gyakori válasza az élet céljával kapcsolatban az, hogy „az élet hatalmas lehetőség arra, hogy valami maradandót alkossunk.” Ebben az olvasatban a fő cél az, hogy önmagunkat kibontakoztassuk - ismerd meg önmagad! mondja az ősi felszólítás is - vagy más szóval az „önmegvalósítás!” Akik erre a válaszra teszik le a nagy esküt, azok gyakran hivatkoznak Jézus tántumos példázatára, közben pedig észre sem veszik, hogy félreértelmezik az ott leírtakat: ugyanis az önmegvalósítás következtében az ember a megkapott tántumokat nem a gazda, hanem a saját

számára kamatoztatja! Már pedig a két dolog között óriási diferencia van.

Feltett kérdésünkre a harmadik válasz adhatja meg a valós és követendő választ valamennyiünk számára: az élet alapvető célja az, hogy minél tudatosabban megfeleljünk isteni rendeltetésünknek, hogy hívő szívvel tudjuk vallani: véletlenek nincsenek az életben! A Teremtő Isten ugyanis mindenkit úgy alkotott meg, hogy már a formálás során meghatározta azt a feladatkört, mellyel / melyben ténykedünk kell. A mi dolgunk mindössze annyi, hogy felismerjük, elvállaljuk és teljesítsük a ránk mért feladatokat! Ezt sokféleképpen lehet megtenni: fogcsikorgatva - akaratunk ellenére - de tehetjük tudatosan és belesimulva az Ő akaratába.

Ehhez azonban először is alátrá van szükségünk. El kell fogadnunk azt a tényt, hogy mi csak eszközök vagyunk az Ő kezében, hogy mi az Ő emberei vagyunk, hogy mi alattvalók vagyunk, de a vezető mindig Ő marad!

Másodjára pedig meg kell tanulnunk (újra) bízni Benne, meg kell tanulnunk úgy élni, hogy kerüljön bármilyen probléma is az útunkba, az első kérdésünk mindig ez legyen: mit akarsz, hogy cselekedjem? És ha idáig eljutunk, akkor már a földi valóban is harmónia vehet körül bennünket.

A boldogság ugyanis nem az érzékek kellemes folytonos ingere, nem is valamiféle folyamatos szellemi öröm, hanem az az állapot, amikor az ember az isteni teremtés rendje szerint a HELYÉN ÉRZI MAGÁT!

Mindent a rendeltetési módja szerint használ, ez pedig azért fontos, mert nem célszerű felcserélni az eszközöket és az adott munkát pl.: csavarhúzóval is lehet falat vésní, de nem célszerű, mert idő nap előtt tönkremegy! Isten nélkül is lehet élni, de nem célszerű, hiszen a Teremtő - teremtményi viszony, csak a kapcsolat alapján működik.

Jézus nélkül is lehet karácsonyt ünnepelni, de nem célravezető, mivel így csak a fenyőfának és a villogó fényeknek örülhet az ember, csak múlandó földi ajándékot kapnak sokan, nem pedig múlhatatlan mennyeit!

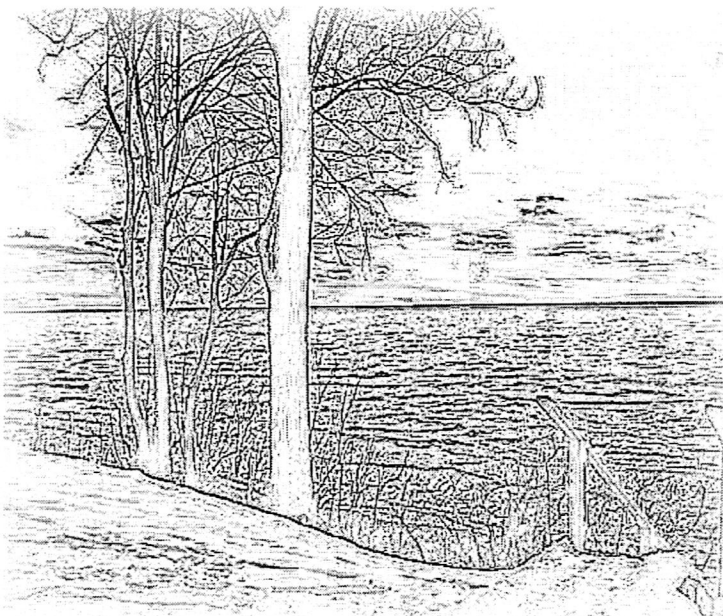
A karácsonyt megelőző négy adventi vasárnapot felkészülés gyanánt kaptuk az Úristentől, azért, hogy méltó módon várjuk a Messiást, készítsük az ő útját és ha megérkezik, akkor ne úgy cselekedjünk, mint hajdanában Betlehem városában tették, hanem adjunk szállást neki mindannyian szívünk és lelkünk mélyén! Érdemes tehát figyelni és megszívlelni a 312. dicséretünk ívét és vonulatát, mely versszakonként újabb és újabb lépésre sarkall bennünket:

1. - Várj ember szíve készen, mert jó a hős az Úr.
2. - Jól készítsétek útát, a vendég már közel.
3. - Az Úr elé ha tárod a szív alázatát.
4. - Ó Jézusom szegényed kér, vár, epedve hív, Te készítsd el, tenéked lesz otthonod e szív. Ne feledjük tehát a bibliai ige örök igazságát:

„Mert az Ő alkotása vagyunk, akiket Krisztus Jézusban jó cselekedetekre teremtett, amelyeket előre elkészített az Isten, hogy azokban járjunk.”

A GYÜLEKEZET MINDEN TAGJÁNAK ÁLDÁSOKBAN GAZDAG KARÁCSONYI ÜNNEP-SZENTELÉST ÉS ÚJ ESZTENDŐT KÍVÁN:

Császár Attila református lelkész

**REFORMÁTUS
ISTENTISZTELETEK
RENDJE:**

DECEMBER 18-ÁN,
DU. 2 ÓRAKOR
ÁDVENT IV. VASÁRNAPJA

DECEMBER 25-ÉN,
DU. 4 ÓRAKOR!

KARÁCSONY 1. NAPJA
ÜNNEPI ISTENTISZTELET
ÚRVACSORAOSZTÁSSAL